

El que ens faltava

Començo explicant el vídeo famós: algú que té l'aspecte i la veu de Pedro J. Ramírez és sodomitzat per una dona negra (armada amb un aparell adient) que acaba regant-lo amb el que a les pàgines de relax dels diaris anuncia com a pluja daurada.

Doncs bé, centenars de còpies d'aquesta cinta corren per les redaccions de tots els mitjans de Madrid, que s'han convertit en sales de projecció en sessió contínua. Els polítics –en especial els del PSOE, és clar– no paren d'escampar que encara hi ha més vídeos amb els més variats continguts i capaços d'escandalitzar la ment més oberta. En resum, tota la ciutat s'ha convertit en un *off the record* gegantí ple de mitges rialles, mirades de complicitat i rumors estrambòtics que s'expliquen amb la fe de la conspiració veïnal.

Tant és així que cap mitjà se n'ha fet ressò obertament, tot i que ja han començat a aparèixer comentaris sorneguers a algunes tertúlies radiofòniques, algun article per a iniciats als diaris que més necessitat tenen de fer-se notar. Però ningú, repeteixo, ningú no ha informat del que tothom en parla. Més o menys com devia ser abans de la impremta.

Però el més curiós és la importància que, unànimement, li donen al vídeo tots els periodistes de Madrid. La majoria opinen

que això ha deixat molt tocat a Pedro J. Ramírez i que les seves relacions de privilegi amb el poder ja estan afectades. I és curiós perquè si la cinta és falsa estem parlant d'una anècdota, però si és certa, també. A qui li importen les pràctiques sexuals privades de ningú? A Karol Woytila? Al pare Apel·les? Doncs no, sembla que per enfonsar algú no cal que els diaris en parlin malament, n'hi ha prou amb que ho facin els periodistes a les hores de lleure.

Però per entendre el fenomen cal tenir en compte la peculiaríssima psicologia dels periodistes de Madrid i dels mitjans que produeixen. Només cal fullejar-los o escoltar-los per comprovar que estan fermament autoconvençuts de la seva importància i que els règims canvien a cop de quiosc. I els exemples no els fan ruboritzar. Només en l'últim any hi ha hagut dos segrestos a la professió. El primer a Martín Prieto (*El Mundo*, *Onda Cero*, *Tiempo*, etc.).

Durant unes hores tothom va estar convençut que per desestabilitzar la democràcia i l'estat ETA havia segrestat ni més ni menys que a un tertulià. Mare de Déu Santíssima! Quan es va saber que l'home havia passat la nit amb una dona rossa i sense identificar la constrarietat dels mitjans on treballa va ser molt superior a l'alegria per la seva "llibertat". I l'endemà, com si res. El segon segrest el va patir *Diario 16*. Enmig d'un serial sobre no sé quines revelacions de José Amedo el diari va rebre una trucada amenaçant-lo d'intervenció judicial. No va importar que la llei

que permetia segrestar publicacions faci més de vint anys que està derogada: la histèria es va repetir, aquesta vegada als mitjans de l'altre cantó de la barriada. Això sí, el dia següent tan tranquils.

La premsa madrilenya –i, per extensió, la totalitat dels mitjans– està patint un fenomen accelerat de degradació. No es tracta ja de la interpretació que puguin fer, per exemple, de la qüestió nacional catalana on el progressisme del diari es medeix només per la gradació dels insults. Des de fa temps qualsevol mitjà es veu legitimat per considerar que la informació més important del dia, al marge del que passi a tot el món, és la que afecta a la seva empresa. Aquest menyspreu per la informació sumat a un alarmant descens de la qualitat de l'opinió ha acabat convertint el que abans

eren simples periodistes en agents destacats de l'enfangament polític. I el pitjor és que no es tracta d'un procés conjuntural, al contrari, hores d'ara ja s'han cregut el seu propi personatge. Per això van passar-se hores vociferant que ETA havia segrestat un tertulià i per aquesta mateixa raó consideren que Pedro J. i la negra són un fet polític destacat.

Sigui com sigui, el més important és que aquest vídeo sexual contra el director d'*El Mundo* obre l'última claveguera que encara tenia tapa. A diferència dels països anglosaxons, fins ara a l'estat espanyol ningú no es dedicava a filmar què feien al llit els personatges públics. Això era l'únic indicatiu mitjanament civilitzat de la baralla política diària i de la seva traducció als mitjans de comunicació. Doncs ja s'ha acabat. Prou problemes que teníem i ara encara ens faran mirar a sota el llit... Del llit dels periodistes de Madrid, s'entén. ■

SALVADOR COT

“A diferència dels països anglosaxons, fins ara a l'estat espanyol ningú no es dedicava a filmar què feien al llit els personatges públics. Doncs ja s'ha acabat.”